

Demokratiske muslimers argument #4: Idéen om statsborgerskab og integration i samfundet

Uddrag fra Minoriteternes Fiqh

Fortalerne for denne metode påstår, at konceptet om statsborgerskab, en borgers pligter, international lov og diplomatiske relationer ikke eksisterede i den form, som de gør i dag. I gamle tider var militærmagtens sprog det højeste. Et lands grænser var kun etableret, fordi militæret fandt det besværligt at bevæge sig videre frem. Globalisering eksisterede ikke. Folk i de gamle tider levede på en planet bestående af øer.

Derfor – siger de – skal vi ikke bekæmpe hinanden over fortidens bogstavelige love. I stedet bør vi studere metoden, visdommen og indholdet i de forrige love for bedre at kunne forstå, hvorledes de skal gælde i den moderne verden.

De siger: "Idéen om statsborgerskab, som vi forstår det i dag, fandtes ikke i den verden, hvori vores klassiske jurister (fiqh-lærde) levede. Det, som tværtimod eksisterede, var en form for kulturel tilknytning til en bestemt civilisation, eller en politisk tilknytning til et bestemt imperium, som afhang af en trosmæssig målestok. Den slags tilknytning behandlede dem, som havde en anden overbevisning, med forsigtighed, udover en varierende grad af tolerance: fra den spanske inkvisition til den islamiske lov angående dhimmier."

"At blive i et land uden for oprindelseslandet, baseret på faste målestokke, så som at være født i værtslandet, opholdets varighed, eller ægteskab, gav før i tiden ikke den bosiddende ret til statsborgerskab. Men den person, som ankom for at blive, plejede automatisk at blive en borger, når han deltog i det livssyn og kultur, som landets befolkning besad. Ellers ville han være fremmed, uanset hvor længe han var bosiddende i landet, hvis han var anderledes i forhold til befolkningen på disse områder."

"Den gamle verden kendte ikke, hvad man nu kender, som international lov eller diplomatiske relationer, som forpligtiger enhver stat til at beskytte andre staters borgere, som er bosiddende i dens lande og at behandle dem ligesom deres egne borgere behandles, medmindre det drejer sig om særlige rettigheder, som kun tildeles deres egen borgere."

Under dække af at være en "borger" hører vi nogle individer hævde, at vi er borgere i England, og at den britiske dronning er vores regent, og vores leder er Tony Blair og de britiske tropper er "vores drenge". Vi hørte udtalelser, at muslimerne kan kæmpe sammen med den britiske hær! Mod muslimerne i Afghanistan og Irak!?. For eksempel da Hr. Muhammad Abdul-Rashid, den mest højtstående muslimske imam i de amerikanske væbnede styrker, stillede et spørgsmål til bestemte retslærde, som bærer denne tankegang, angående det, at der var muslimer i den amerikanske hær, som kæmpede imod muslimerne i Afghanistan; blev svaret givet:

"For at opsummere, så er det acceptabelt – om Gud vil – at det muslimske militærmandskab i Amerikas hær tager del i kommende kampe, imod hvem end deres land beslutter, har udøvet terrorisme imod dem. Og at huske, at have den korrekte hensigt, som forklaret tidligere, så der ikke hersker nogen tvivl om deres loyalitet til deres land, eller for at forhindre at de rammes af skade, hvilket kan forventes."

Senere, efter at have indset den åbenlyse modsigelse i forhold til shari'ahteksterne, var der en del af dem, som udstedte denne fatwa, der trak den tilbage. Punktet, som skal fremhæves her, er den korrupte tænkningproces, denne metode tager i brug. Den er forkert fra flere vinkler:

Statsborgerskab er et udtryk, hvis betydning ligner, hvad vi kalder tabi'iyah. Enhver, som har den islamiske stats tabi'iyah og vælger at leve i Dar al-Islam, vil have retten til at få varetaget sine anliggender uanset køn, farve, race eller religion. Islam har gjort muslimer og ikke-muslimer lige i statens øjne, hvad angår

varetagelsen af deres anliggender, håndhævelse af regler, rettigheder og pligter. Kun i de ting, som er specifikke for religionen, er der en forskel. Da Allahs Sendebud (saaws) grundlagde det første islamiske samfund i Medina, etablerede han (saaws) Medina-konventionen, der gennem sine regler og principper organiserede samfundsforholdene i forhold til rettigheder og pligter, både mellem muslimerne indbyrdes, mellem det muslimske fællesskab og ikke-muslimske borgere i Medina, samt mellem muslimerne og andre nationer og samfund. I Medina-konventionen dikterede Allahs Sendebud følgende:

“... Og dem af jøderne, der følger os, har retten til at få hjælp og det gode eksempel ... Jøderne har deres deen, og muslimerne har deres egen deen, (det gælder både) dem selv og deres tilhængere, undtagen den, der øver uret og synd, så ødelægger han kun sig selv og sin familie...” [Seerah Ibn Hisham, bind 2, side 106]

Derfor kan man ikke sige, at idéen om statsborgerskab er et nyt koncept, som ikke eksisterede på samme måde, som det gør i dag.

Det faktum at Vesten tager kriteriet angående fødsel og ægteskab i betragtning for at overdrage et statsborgerskab, ændrer ikke statsborgerskabets realitet, fordi det er et resultat af at være bosiddende i landet eller et bestemt land (dar). Det erhverves ad nævnte vej og gennem andre midler. Men residens er grundlaget for statsborgerskab. Det er derfor, at den slags kriterier ikke tages i betragtning eller har nogen påvirkning på statsborgerskabets realitet, og de har ej heller nogen påvirkning på de shari’ah-love, som statsborgerskabet resulterer i.

Deres udtalelse: *“Den gamle verden kendte ikke, hvad man nu kender, som international lov eller diplomatiske relationer, som forpligtiger enhver stat til at beskytte andre staters borgere, som er bosiddende i dens lande, og at behandle dem ligesom deres egne borgere behandles”,* er en udtalelse, der modstrider kendsgerninger og Islams historie. Dette er fordi, at princippet om: *“Overensstemmelse med pagten og overholdelsen af det (gode) forhold til naboer”*[25], dominerede den *“gamle verden”,* som de kalder den. Dette princip var kendt og anvendt af araberne i Jahiliyyah (præislamisk æra) og af andre nationer og stater, som dem fra Abessinien. Den bedste illustration af dette er eksemplet med al-Najashi’s behandling af Muhajerin, de muslimske immigranter, som fik godkendt deres asylansøgning i Abessinien.

Hvad angår Islam, så har den lovgivet princippet om al-’ahd wal-jihar. Den har forklaret dette princip på en måde, der sømmer sig for dens position, og lovgivet regler for statsborgerskab og tabi’iyyah. De islamiske love har fastlagt og defineret pagtens detaljer og forudsætninger. Beviset for dette er mange tekster fra Qur’anen og Sunnah, samt de praktiske eksempler på implementering af disse love i det islamiske samfund gennem historie. Det blev berettet fra Allahs Sendebud (saaws), at han (saaws) sagde:

“Sandelig, den, som foruretter en mu’ahid (pagtens part), fornærmer ham, pålægger ham ud over hans kunnen, eller fratager ham noget uden hans accept, så vil jeg være vedkommendes modpart på Dommens Dag”. [Abu Dawudog al-Baihaqi]

Ibn Zanjaweh berettede i Kitab al-Amwal at,

“Umar så en gammel mand tigge fra Ahl al-Dhimmah, så sagde han: Hvad skete der med dig? Manden sagde: Jeg har ingen penge og er pålagt jizyah. Da sagde ’Umar: Vi har ikke været retfærdige mod dig. Vi har spist din alderdom, og så tager vi jizyah fra dig. Derefter skrev ’Umar til sine underguvernører, og instruerede dem til ikke at tage jizyah fra de ældre.”

Spørgsmålet om retten til statsborgerskab er ubrugelig som begrundelse for deltage i det politiske liv i de vestlige samfund, eller for noget som helst andet.

Dette er fordi, at statsborgerskab i realiteten er en egenskab hos den person, som deler en residensplads med andre. Selvom statsborgerskabet forlanger, at muslimen i praksis underkaster sig landets love og regler, så kan den ikke rangere over Qur’anen og Sunnah, herunder shari’ah-lovene, eller begrænse de ubetingede (mutlaq) shari’ah-tekster, eller skabe specielle undtagelser for de generelle (’amm) shari’ah-tekster. Vilkaere og gavn udgør på ingen måde en kilde for lovgivningen eller for det islamiske tankesæt og

værdisæt. Disse må og kan heller ikke fungere som kriterium for tolkning af shari'ah-teksterne eller udledning af de islamiske love. Problemer og spørgsmål studeres som genstand for tænkning for derefter at blive behandlet efter de islamiske love og principper, som udledes objektivt fra shari'ah-teksterne i Qur'anen og Sunnah i deres egenskab af Allahs ord og lovgivning til menneskene. Og når der opstår modstrid mellem realiteten/omstændighederne og de islamiske tanker og love, så bør muslimerne efterleve Islam og efterstræbe at påvirke og ændre realiteterne og omstændighederne bevæbnet med deres iman, bevidsthed og udholdenhed for at kunne overvinde hindringerne og overkomme vanskelighederne. Ikke omvendt, som nogle forsøger. At mistolke shari'ah teksterne, så de tilpasses den vestlige kultur, værdier og politikker samt udskifte de islamiske tanker og love med vestlige, uislamiske målestokke og opfattelser. Hvis deltagelse i et kufr-system var tilladt, så ville det for eksempel, på grund af "retten til statsborgerskab", være tilladt for en muslim at deltage i kamp mod andre muslimer baseret på den samme rettighed, hvilket er en stor forbrydelse.

At gøre statsborgerskabet til en begrundelse, vil sige at gøre statsborgerskabet til en lovgivningskilde, som legaliserer haram og forbyder halal. Dette modsiger Islam fuldstændigt.